

BALÁZS ZÁGONI

BARNABÁSEK
A
AUTOBUS

ILUSTROVALA
MARKÉTA VYDROVÁ

15

© Balázs Zágoni, 2005
Translation © Viola Somogyi, 2013
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2013
Illustrations © Markéta Vydrová, 2013

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2013 jako svou 1665. publikaci.
Z maďarského originálu Barni könyve,
vydaného nakladatelstvím Koinonia ce Editura srl,
přeložila Viola Somogyi.
Vydání 1.
Odpovědná redaktorka Lenka Švábová
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Praha, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-649-4

B

ARNABÁŠEK A AUTOBUS

V sobotu ráno se Barnabášek, maminka a tatínek vypravili na výlet. Nastoupili do zeleného autobusu a ten je odvezl až na samotný konec města, tam, kde začíná les. Barnabášek měl tohle místo hrozně rád, protože tu stála garáž pro autobusy.

Vydali se do kopce, ale Barnabášek se ještě dlouho ohlížel na garáž, do které přijížděly autobusy a zase z ní vyjížděly ven. Slyšel je rachotit ještě dlouho potom, co zašli mezi stromy.

Urazili velký kus cesty. Trhali květiny, sbírali trnky a zahlédli i dvě veverky. Barnabášek se ovšem za chvíli začal na výletě nudit.

„Mami, půjdeme zpátky do autobusu.“

Maminka s tatínkem ale pořád chtěli na výlet.

„Mám žízeň!“ vykřikl Barnabášek.

„Za chvílku se zastavíme u studánky a napijeme se,“ uklidňovala ho maminka.

„Mám hlad!“

„Za chvílku se usadíme na pasece a najíme se,“ odpověděl tatínek.

„Bolí mě nohy!“ kňoural Barnabášek.

„Za chvílku si roztáhneme deku a trochu si odpočineme.“

Zanedlouho dorazili na paseku vedle potůčku. Posadili se a vybalili svačinu. Pořádně se najedli a napili a pak se tatínek s maminkou uvelebili v trávě a začali klimbat.

Barnabáška přešla únava, a tak se rozhodl, že se trošku projde. Přebrodil potůček, našel trnky i kytičky, ale pak zahlédl něco, co ho opravdu hodně překvapilo: mezi stromy stál starý autobus! Byl celý špinavý, spoustu oken měl vytlučných, barva z něj oprýskala, ale vypadal jako opravdický!

Barnabášek nevěřil vlastním očím. Připlížil se opatrně ještě blíž, rozhrnul keře, strhl plevel a dostal se až ke dveřím. Opatrně položil na autobus ruku a pohladil ho. „Jejeje, to se mi ale líbí!“

Barnabášek nejdřív leknutím uskočil, protože nevěděl, odkud ten hlas přichází. Ale pak se zase osmělil a vrátil se zpátky.

Autobus znovu promluvil: „Už mě od toho plevele a větví všechno svrbělo. Jsem moc rád, že mě konečně někdo podrbal. Ještě mě poškrábej kousek dál, prosím tě, tamhle pod oknem. Jojo, přesně tam, to je ono! A neopláchl bys mě trochu? Už jsem se neumyl ve studené vodě z potůčku, ani nepamatuju.“

...Jejeje, to se mi ale líbí...

Barnabášek se rozběhl na mýtinu. Doplížil se ke svému batůžku, vytáhl z něho kyblíček, a aniž by maminka s tatínkem cokoliv jen zaslechli, nabral do něj vodu z potůčku a utíkal zpátky. A pak umyl starému autobusu celou jednu stranu a ještě dveře.

„To se mi ulevilo! Děkuju ti, chlapečku. Chtěl by ses podívat, jak vypadám zevnitř?“

Barnabášek přikývl.

„Tak běž dozadu, je tam opřený starý žebřík a po něm do mě můžeš vlézt.“

Barnabáškovi se autobus zevnitř moc líbil, i když se v něm povalovala spousta smetí a suchého listí, a dokonce tam objevil i ptačí hnízdo. Ale volant, přístrojová deska a dokonce i křeslo pana řidiče byly ještě na místě.

„Jestli chceš, můžeš si trošku zařídit,“ vybídl autobus Barnabáška.

Barnabášek se rychle vysoukal na sedadlo, pak zařadil jedničku, jak to vídal dělat tatínka, a začal otáčet volantem.

„Kde jsi všude jezdil, když jsi byl mladý?“ zeptal se autobusu.

